

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiot skargi wniesionej przez Iride SpA i Iride Energia SpA (zwanymi dalej „skarżącymi”) stanowi decyzja Komisji z dnia 8 listopada 2006 r., na mocy której Komisja zakończyła postępowanie wszczęte na podstawie art. 88 ust. 2 WE celem zbadania zgodności z prawem wspólnotowym zwrotu kosztów osieroconych, jaki Włochy zamierzają przyznać przedsiębiorstwu AEM Torino, działającemu w sektorze energetycznym ⁽²⁾.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich o stwierdzenie nieważności decyzji w części, w jakiej kwalifikuje ona jako pomoc państwa środki w postaci zwrotu AEM Torino kosztów osieroconych poniesionych podczas procesu liberalizacji sektora energetycznego i w części, w jakiej zawiesza ona wypłatę pomocy do czasu, gdy Włochy dostarczą dowód na to, że przedsiębiorstwo AEM Torino nie było beneficjentem poprzedniej pomocy uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji 2003/193/WE dotyczącej ulg podatkowych dla dawnych przedsiębiorstw municypalizowanych (zwanej dalej „decyzją w sprawie ulg podatkowych”) lub też dowodu na to, że przedsiębiorstwo AEM Torino zwróciło poprzednią pomoc przyznaną w ramach wspomnianego programu pomocy, wraz z odsetkami.

Skarga opiera się w szczególności następujących podstawach:

- a) Sporny środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie jest finansowany przy użyciu zasobów państwowych a także nie przyznaje bezpłatnej korzyści jego beneficjentom.
- b) Wyrok w sprawie Deggendorf ⁽³⁾ nie znajduje zastosowania w niniejszym przypadku. Komisja w szczególności nie wykazała istnienia przesłanek (a w tym między innymi skutku kumulacji poprzednich środków z nowymi środkami), które zgodnie z zasadami, jakie można wywieść z owego wyroku, muszą występować, aby można było zawiesić wypłatę środka. W szczególności Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób można ustalić skutki kumulacji pomocy będącej przedmiotem decyzji w sprawie ulg podatkowych ze środkami takimi jak stranded costs (koszty osierocone) pełniącymi rolę czysto wyrównawczą, której to skutki wyczerpały się w przeszłości umożliwiając amortyzację kosztów poniesionych w okresie, gdy rynek był regulowany w ten sam sposób, jak uczyniłyby to przedsiębiorstwa, jeżeli nie nastąpiłaby liberalizacja sektora przed dokonaniem całkowitej amortyzacji ww. kosztów.

⁽¹⁾ Jednostki komunalne wyodrębnione pod względem administracyjno-księgowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 366 z 21.12.2006, str. 62.

⁽³⁾ Wyrok w sprawie C-355/95 TwD przeciwko Komisji (Rec. 1997 str. I-2549).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2007 r. — US Steel Košice przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/07)

(2007/C 69/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: US Steel Košice sro (Košice, Słowacja) (przedstawiciele: E. Vermulst, lawyer, C. Thomas, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Słowację zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych w latach 2008-2012 notyfikowanego przez Słowację zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE ⁽¹⁾.

Po pierwsze zaskarżona decyzja narusza załącznik XIV tytuł 4 pkt 2 lit. a) Aktu przystąpienia z 2003 r. ⁽²⁾, stwierdzając niesłusznie, że przesłankami określonymi w tym przepisie są samodzielne zobowiązania, znajdujące zastosowanie do 2009 r. niezależnie od tego, czy Słowacja udzieli skarżącej kolejnego zwolnienia podatkowego, które może bez uszczerbku dla art. 87 i 88 WE stosować wobec skarżącej do końca roku podatkowego 2009. Decyzja narusza w konsekwencji również załącznik III kryterium 4 dyrektywy 2003/87, zgodnie z którym krajowy plan rozdzielania powinien być spójny z pozostałym prawodawstwem wspólnotowym oraz instrumentami polityki.

Po drugie zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ Komisja przy wielu okazjach przyczyniała się do oczekiwania skarżącej, że limity produkcyjne zgodnie z załącznikiem XIV tytuł 4 pkt 2 lit. a) Aktu przystąpienia nie będą znajdowały zastosowania, jak tylko skarżąca straci zwolnienia podatkowe.

Po trzecie zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ zamiast realizacji ograniczonych kompetencji określonych w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87 Komisja dokonała całkowicie samodzielnego obliczenia odpowiednich emisji całkowitych w Słowacji i narzuciła je Republice Słowackiej. W ten sposób Komisja przejęła uprawnienia państw członkowskich określone w art. 9 i 11 dyrektywy 2003/87.

Po czwarte zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ oparta została na sztywnym obliczeniu matematycznym, które zostało narzucone bez konsultacji społecznych i które nie uwzględniło znanych czynników wpływających na emisje, specyficznych dla Słowacji w okresie 2008-2012. W ten sposób naruszone zostały zarówno art. 9 ust. 1 i art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87, załącznik III kryteria 1, 2 i 3 tej dyrektywy, jak również zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca twierdzi, że jeżeli Komisji przysługiwał zakres swobodnej oceny, to popełniła ona przy tej ocenie oczywisty błąd.

W końcu zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu nadużycia władzy, ponieważ kierowała się ona chęcią osiągnięcia niedoboru pozwoleń w celu podniesienia ich cen.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

(²) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, str. 33).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2007 r. — Fels Werke i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-28/07)

(2007/C 69/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fels-Werke GmbH (Goslar, Niemcy), Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Akvizgran, Niemcy) i Spenner Zement GmbH & Co. KG (Erwitte, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Posser i S. Altenschmidt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2 decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Niemcy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (numer dokumentu nieopublikowany) w zakresie, w jakim uznaje gwarancje przydziału opisane w rozdziale 6.2 niemieckiego krajowego planu rozdzielania pod nagłówkami „Dodatkowe nowe instalacje zgodnie z § 11 ZuG 2007” i „Przydziały zgodnie z § 8 ZuG 2007” z pierwszego okresu działania za niezgodne z dyrektywą 2003/87/WE,
- stwierdzenie nieważności art. 2 pkt 2 tej decyzji w zakresie, w jakim nakłada na Republikę Federalną Niemiec warunki zastosowania gwarancji przydziału opisanych w rozdziale 6.2 niemieckiego krajowego planu rozdzielania pod nagłówkami „Dodatkowe nowe instalacje zgodnie z § 11 ZuG 2007” i „Przydziały zgodnie z § 8 ZuG 2007” z pierwszego okresu działania i nakazuje przy tym stosowanie tego samego współczynnika realizacji jak w przypadku innych podobnych istniejących instalacji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące zwracają się przeciwko decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Niemcy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Komisja kwestionuje w niej pewne aspekty krajowego planu rozdzielania dla Niemiec z powodu niezgodności z załącznikiem III do dyrektywy 2003/87/WE (¹).

Skarżące, które prowadzą instalacje objęte systemem handlu przydziałami emisji, twierdzą, że zaskarżona decyzja dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

W uzasadnieniu skargi podnoszą cztery zarzuty:

W pierwszej kolejności twierdzą, że w dniu 29 listopada 2006 r. pozwana nie była uprawniona do odrzucenia niemieckiego krajowego planu rozdzielania, gdyż upłynął już termin zawity przewidziany na to w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE.

Ponadto skarżące zarzucają co do istoty błędne zastosowanie art. 9 ust. 3 w związku z kryteriami zawartymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Ich zdaniem w przypadku kwestionowanych przez Komisję gwarancji przydziału dla nowych instalacji nie chodzi o pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Nie ma też miejsca nieuzasadnione uprzywilejowanie tych instalacji.